Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ἕνας μεσόκοπος ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ.

ΕΛΣΑ, μιὰ νέα κι' ὤμορφη πριγκηπέσσα.

ΡΟΖΕ, ἕνας νεαρὸς ἀκόλουθος.

(Σ' ἕνα μεσαιωνικὸ πύργο. Ἡ Ἔλσα κάθεται σὲ μιὰ δρύϊνη ὠμορφοσκαλισμένη πολυθρόνα κι' ὁ Ροζὲ σ' ἕνα μαξιλάρι, μπρὸς στὶς πόδια της).

ΡΟΖΕ. — Λοιπόν, τί θέλετε νὰ σᾶς διαβάσω σήμερα, πριγκηπέσσα μου; Θέλετε νὰ σᾶς διαβάσω μερικὲς σελίδες ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τῆς Ἰζόλδης, ἢ μήπως προτιμᾶτε νὰ σᾶς ἀπαγγείλω κανένα ποίημα τοῦ Ρονσάρ;

ΕΛΣΑ. — Δὲν θέλω νὰ μοῦ διαβάσης τίποτε, οὔτε νὰ μοῦ πῆς ξένα λόγια, σήμερα. Θέλω νὰ μοῦ πῆς δικά σου λόγια, Ροζέ... Ναί! Θέλω νὰ μοῦ πῆς λόγια ποὺ θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά σου.

ΡΟΖΕ.— Ἡ καρδιά μου δὲν ἔχει νὰ σᾶς πῆ τίποτα, πριγκηπέσσα μου.

ΕΛΣΑ.— Κι' ὅμως.... Τὴν ἀκούω νὰ μοῦ μιλάη, τόσον καιρὸ τώρα...

ΡΟΖΕ, *(μὲ ἀνησυχία).* — Ἀλήθεια; Μὰ ὄχι!... Δὲν εἶνε δυνατόν... Κάνετε λάθος, πριγκηπέσσα μου. Ἡ καρδιά μου δὲν σᾶς λέει τίποτε.... Τίποτε...

ΕΛΣΑ.— Μοῦ λέει τόσα πολλά. Καὶ θέλω σήμερα νὰ μοῦ μιλήσουν καὶ τὰ χεῖλη σου.

ΡΟΖΕ. — Μά... Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε... Τίποτε...

ΕΛΣΑ. — Ἔλα λοιπόν, Ροζέ... Πές μου πὼς εἶμαι ὤμορφη καὶ πὼς μ' ἀγαπᾶς....

ΡΟΖΕ, *(ταραγμένος).* — Κυρία μου....

ΕΛΣΑ.— Πές μου, Ροζέ, πές μου πὼς τρελλαίνεσαι γιὰ τὰ μάτια μου, καὶ πὼς λαχταρᾶς τὰ χεῖλη μου...

ΡΟΖΕ. — Θεέ μου...

ΕΛΣΑ. — Ἄφησε τὶς ὑποκρισίες, Ροζέ. Ἄφησε ἥσυχο τὸν Θεό... Πές μου ὅτι τόσον καιρὸ τώρα κρύβεις μέσα στὴν καρδιά σου... Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς...

ΡΟΖΕ. — Δὲν σᾶς ἀγαπῶ καθόλου, δέσποινά μου. Δὲν τρελλαίνομαι καθόλου γιὰ τὰ μάτια σας. Δὲν λαχταρῶ τὸ στόμα σας...

ΕΛΣΑ.— Ἔλα, Ροζέ... Πὲς τὴν ἀλήθεια. Πὲς πὼς δὲν εἶδες ὡραιότερα μάτια καὶ χεῖλη ἀπὸ τὰ δικά μου. Πὲς πὼς ποθεῖς τρέλλα νὰ τὰ φιλήσης...

ΡΟΖΕ. — Ὄχι, ὄχι! Ποτέ, πριγκηπέσσα μου.

ΕΛΣΑ.— Πές το, Ροζέ...Ἀφοῦ τὸ συλλογίζεσαι κ' ἀφοῦ τὸ νοιώθεις, γιατὶ δὲν τὸ λές;

ΡΟΖΕ.— Δὲν τὸ συλλογίζομαι καὶ δὲν τὸ ἔννοιωσα ποτέ.

ΕΛΣΑ. — Ψεύτη!... Κι' αὐτὴν τὴν στιγμὴ, τρέμεις ἀπὸ τὸν πόθο σου γιὰ μένα.

ΡΟΖΕ. Ὄχι, ὄχι! Δὲν τρέμω καθόλου γι' αὐτό. Μ' ἐτάραξαν τὰ λόγια σας, πριγκηπέσσα μου. Ἂν σᾶς ἄκουγε ὁ πρίγκηπας νὰ μιλᾶτε ἔτσι...

ΕΛΣΑ. — Ὁ πρίγκηπας!.... Αὐτὸς τώρα θὰ γλεντάη στὴν Αὐλὴ τοῦ Βασιλέως μ' ἄλλες γυναῖκες. Ἐμένα μ' ἔχει κλεισμένη ὁ ζηλιάρης μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο, σὰν σκλάβα, σὰν αἰχμάλωτη. Βέβαια, δὲν πρέπει νὰ παραπονέμαι. Μ' ἔχει στολισμένη μὲ πολύτιμα φορέματα καὶ μὲ διαμάντια. Μοῦ ἔχει τόσους ὑπηρέτες γύρω μου, καὶ στὰ πόδια μου ἕνα ὤμορφο νεαρὸ ἀκόλουθο σὰν ἐσένα. Ἀπὸ πολὺ μικρὸς βρίσκεσαι κοντά μου, Ροζέ... Ὁ πρίγκηπας σ' ἐδιάλεξε γιὰ ἀκόλουθό μου, γιατὶ εἶσαι γυιὸς τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ γιατὶ εἶσαι πολὺ νεαρὸς ἀκόμη καὶ... ἀκίνδυνος. Μὰ δὲν ἀντελήφθη ἀκόμα ὅτι δὲν εἶσαι πειὰ τόσο παιδὶ καὶ πὼς μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσης τρέλλα, παθητικά, ὅπως μ' ἀγάπησες.

ΡΟΖΕ, *(παθητικά).* — Ὄχι, ὄχι! Δὲν σᾶς ἀγαπῶ, πριγκηπέσσα μου. Δὲν σᾶς ἀγαπῶ...

ΕΛΣΑ. — Μὲ πόσο πάθος μοῦ λές: «Δὲν σᾶς ἀγαπῶ». Εἶνε σὰν νὰ μοῦ λές: «Σ' ἀγαπῶ»... Πές μου, πές μου, λοιπόν, πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς, Ροζέ.

ΡΟΖΕ, *(ἀκόμα παθητικώτερα).* — Δὲν σᾶς ἀγαπῶ καθόλου, καθόλου...

ΕΛΣΑ, *(χαμογελῶντας).* — Πές μου πὼς δὲν σοῦ ἀρέσοιν καθόλου τὰ μάτια μου καὶ τὰ χεῖλη μου...

ΡΟΖΕ, *(κυτάζοντας μὲ λατρεία τὴν πριγκηπέσσα).* — Ναί, δὲν μὲ συγκινοῦν καθόλου τὰ μάτια σας καὶ τὰ χεῖλη σας.

ΕΛΣΑ. — Δὲν εἶνε καθόλου ὡραῖα, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΡΟΖΕ. — Δὲν εἶνε καθόλου ὡραῖα...

ΕΛΣΑ. Τὰ μισεῖς;...

ΡΟΖΕ. — Ναί...Τὰ μισῶ.... Σᾶς μισῶ ὅλη, ὅλη....

ΕΛΣΑ, *(γέρνοντας ἐπάνω του).* — Μὲ μισεῖς ὅλη. Δὲν θὰ ἤθελες ποτὲ νὰ μὲ φιλήσης... Δὲν θὰ ἤθελες ποτὲ νὰ φιλήσης τὸ στόμα μου, δὲν εἶνε ἔτσι; Ποτέ; *(Τὸν φιλεῖ στὰ χείλη).*

ΡΟΖΕ, *(φιλῶντας την παράφορα).* — Ποτέ....

ΕΛΣΑ. — Μὲ μισεῖς ὅλη, δὲν εἶνε ἔτσι; Μ' ἀποστρέφεσαι; *(Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του).*

ΡΟΖΕ, *(σφίγγοντάς την μὲ λατρεία).* — Ἔλσα!....

ΕΛΣΑ. — Γελοῦσα πρῶτα μὲ τὴν ἀγάπη σου... Τώρα ὅμως σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ... Ἀγαπῶ τ' ἀγνά σου νειάτα, τὴν φλογερὴ ψυχή σου... Εἶσαι τὸ μόνο λαμπερὸ ἀστέρι ποὺ φέγγει μέσα στὴ νύχτα τῆς μοναξιᾶς μου... Πόσο ἤθελα νὰ πεθάνω μέσα στὴν ἀγκαλιά σου, ἀγαπημένο παιδί...

(Μπαίνει ἔξαφνα μέσα ὁ πρίγκηπας. Βλέπει τὸν Ροζὲ καὶ τὴν Ἔλσα ἀγκαλιασμένους καὶ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἄφωνος κι' ἀσάλευτος).

ΕΛΣΑ. — Ὤ, νὰ πέθαινα τώρα...

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ. Θὰ πεθάνης!

(Ἡ Ἔλσα τρομαγμένη φεύγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ροζέ).

ΕΛΣΑ. — Νὰ πεθάνω ναί... Σκότωσε ἐμένα.... Ἐγὼ φταίω.... Μόνο ἐγώ...

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ. — Φοβᾶσαι μήπως σκοτώσω τὸν ἀγαπημένο σου;

ΕΛΣΑ. — Δὲν φταίει αὐτός. Ἐγὼ τὸν προκάλεσα!... Αὐτὸς εἶνε ἕνα ἄπειρο παιδί. Ἐγὼ τὸν παρέσυρα...

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ. — Ἀκόμη χειρότερα!... Εἶσαι μιὰ τρομερὴ γυναῖκα, ἐσὺ ποὺ σ' ἐνάμιζα μιὰν ἁγία...

ΕΛΣΑ. — Γιατὶ μ' ἀφίνεις μονάχη; Γιατὶ μὲ εἶχες κλεισμένη μόνη ἐδῶ μέσα, μ' ἕνα ὤμορφο παλληκάρι;

(Ὁ πρίγκηπας βγάζει ἕνα ἐγχειρίδιο ἀπὸ τὴν ζώνη του).

ΡΟΖΕ *(ρίχνεται μπροστὰ στὴν Ἔλσα).* — Μὴν τὴν σκοτώσετε... Σκοτῶστε ἐμένα καλύτερα...

ΕΛΣΑ. — Ὄχι, ὄχι! Μὴ σκοτώσης τὸ ἀθῶο παιδί...

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ. — Θὰ σκοτώσω αὐτόν, γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω σκληρότερα. *(Χαυπάει κατάκαρδα τὸν Ροζέ, μὲ τὸ ἐγχειρίδιο. Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος πέφτει σπαράζοντας κάτω).*

ΕΛΣΑ. — Ἄχ, γιατί, γιατὶ νὰ τὸν σκοτώσης; Σκότωσέ με κι' ἐμένα τώρα...

ΡΟΖΕ, *(ψυχορραγῶντας).* — Ἔλσα!

ΕΛΣΑ, *(πέφτοντας ἐπάνω στὸν Ροζέ).* — Ροζέ!... Ἀγάπη μου...

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ. — Ἔτσι... Δὲν θὰ μπορῆ πειὰ νὰ σ' ἀγκαλιάση καὶ νὰ σὲ φιλήση.... Θὰ εἶνε σὲ λίγο ἕνα πτῶμα, ἕνα ἀποβλήτο πτῶμα....

ΕΛΣΑ, *(σὰν τρελλή).* — Ροζέ!... Ἄχ!.... Τὰ μάτια σου θαμπώνουν... Τὰ χεῖλη σου μελανιάζουν... Μὰ γρήγορα... Πές μου λοιπόν, πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς... Δὲν μοῦ τὸ ἔχεις πῆ ἀκόμα... Πές μου τὸ μιὰ φορὰ τοὐλάχιστον, πρὶν πεθάνεις... Πές μού το!...

ΡΟΖΕ, *(μὲ φωνὴ σβυσμένη).* — Σ' ἀγαπῶ!...

ΕΛΣΑ. Ἀ, ἔτσι!... *(Ἀποσπᾶ ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Ροζὲ τὸ ἐγχειρίδιο, καὶ πρὶν προφτάσει νὰ τὴν ἐμποδίση ὁ πρίγκηπας, τὸ ἐυθίζει στὴν καρδιά της. Πέφτει ἐπάνω στὸν Ροζέ).* Ἀγάπη μου... Πεθαίνουμε μαζύ... Τί εὐτυχία!...

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ. — Ἀ, πάσο περισσότερο ζηλεύω τώρα!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας, τόσο πολύτιμα ἦσαν τὰ χειρόγραφα βιβλία, ὥστε ἐπωλοῦντο διὰ συμβολαίων, τῶν ὁποίων οἱ ὅροι ἦσαν λεπτομερέστατοι σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου κτήματος, ἀξίας πολλῶν χιλιάδων φράγκων.

Ἀναφέρεται σχετικῶς, ὅτι ὁ Ἀντώνιος ὁ ἐκ Πσιθέρμου, ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀλφόνσου τῆς Ἀραγωνίας, ἐποίησε τὸ πολυτελέστατο σπίτι του γιὰ νὰ γίνη κάτοχος ἑνὸς χειρογράφου βιβλίου τοῦ Τίτου Λιβίου.